

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2003/C 226/01	Arrest van het Hof van 24 juli 2003 in zaak C-280/00 (verzoek van het Bundesverwaltungsgericht om een prejudiciële beslissing): Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg tegen Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH („Verordening (EEG) nr. 1191/69 — Exploitatie van lijndiensten voor stads-, voorstads- en streekvervoer — Overheidssubsidies — Begrip staatssteun — Compensatie als tegenprestatie voor openbare dienstverplichtingen”)	1
2003/C 226/02	Arrest van het Hof van 24 juli 2003 in zaak C-39/03 P: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Artegodan GmbH e.a. („Hogere voorziening — Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG — Geneesmiddelen voor menselijk gebruik — Anorectica: amfepramon, clobenzorex, fenproporex, norpseudoefedrine, fentermine — Intrekking van vergunning voor in handel brengen — Bevoegdheid van Commissie — Voorwaarden voor intrekking”)	2
2003/C 226/03	Beschikking van het Hof (Eerste kamer) van 24 juli 2003 in zaak C-166/02 (verzoek van het Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal): Daniel Fernando Messejana Viegas tegen Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA (Artikel 104, lid 3, van Reglement voor procesvoering — Antwoord dat duidelijk valt af te leiden uit rechtspraak — Tweede richtlijn (84/5/EEG) — Verplichte motorrijtuigenverzekering — Regelingen inzake wettelijke aansprakelijkheid — Minimumdekkingen)	2

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 226/04	Zaak C-204/03: Beroep, op 14 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	3
2003/C 226/05	Zaak C-231/03: Verzoek van het Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia van 8 oktober 2002, 17 december 2002 en 14 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. en Gemeente Cingia de' Botti en Padania Acque SpA.	4
2003/C 226/06	Zaak C-257/03: Beroep, op 16 juni 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland	5
2003/C 226/07	Zaak C-286/03: Verzoek van het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) van 27 mei 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Silvia Hosse en Land Salzburg ...	5
2003/C 226/08	Zaak C-297/03: Verzoek van Oberster Gerichtshof van 4 juni 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Sozialhilfverband Rohrbach en 1) Arbeiterkammer Oberösterreich en 2) Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst	6
2003/C 226/09	Zaak C-300/03: Verzoek van het Hessisches Finanzgericht van 25 april 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Honeywell Aerospace GmbH en Hauptzollamt Gießen — Dienstort Fulda	6
2003/C 226/10	Zaak C-301/03: Beroep, op 2 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	7
2003/C 226/11	Zaak C-305/03: Beroep, op 16 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland	7
2003/C 226/12	Zaak C-306/03: Verzoek van Juzgado de lo Social nr. 3 de Orense van 24 juni 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Cristalina Salgado Alonso, en Instituto Nacional de la Seguridad Social, Tesoreria General de la Seguridad Social ...	8
2003/C 226/13	Zaak C-307/03: Beroep, op 18 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	9
2003/C 226/14	Zaak C-309/03: Verzoek van de Juzgado de lo Social nr. 33 te Madrid van 8 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. I. López Gil en Instituto Nacional de Empleo (INEM)	9
2003/C 226/15	Zaak C-313/03: Beroep, op 23 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	9
2003/C 226/16	Zaak C-319/03: Verzoek van het Tribunal administratif de Paris van 3 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen S. Briheche en ministerie van Binnenlandse zaken, binnenlandse veiligheid en lokale vrijheden	10
2003/C 226/17	Zaak C-320/03: Beroep, op 24 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk	10

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 226/18	Zaak C-324/03: Beroep, op 24 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	11
2003/C 226/19	Zaak C-326/03: Beroep, op 25 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	11
2003/C 226/20	Zaak C-330/03: Verzoek van Tribunal Supremo Sala de lo Contencioso-Administrativo sección tercera van 21 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos en Administración del Estado; andere partij bij de procedure: G.M. Imo	11
2003/C 226/21	Zaak C-336/03: Verzoek van het High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division van 21 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen easycar (UK) Ltd en Office of Fair Trading	12
2003/C 226/22	Zaak C-339/03: Beroep, op 1 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	12
2003/C 226/23	Zaak C-340/03: Beroep, op 1 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk	13
2003/C 226/24	Zaak C-341/03: Beroep, op 1 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	13
2003/C 226/25	Zaak C-342/03: Beroep, op 4 augustus 2003 ingesteld door Koninkrijk Spanje tegen Raad van de Europese Unie	13
2003/C 226/26	Zaak C-344/03: Beroep, op 4 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland	14
2003/C 226/27	Zaak C-345/03: Beroep, op 5 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	15
2003/C 226/28	Doorhaling van zaak C-131/02	15
2003/C 226/29	Doorhaling van zaak C-393/02	15
2003/C 226/30	Doorhaling van zaak C-407/02	15
2003/C 226/31	Doorhaling van zaak C-10/03	15
	GERECHT VAN EERSTE AANLEG	
2003/C 226/32	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 17 juni 2003 in zaak T-385/00, Jean-Paul Seiller tegen Europese Investeringsbank (Europese Investeringsbank — Personeel — Ontvankelijkheid — Duidelijkheid van verzoekschrift — Bevestigend besluit — Tardiviteit van beroep — Voorafgaande verzoeningsprocedure — Pensioenrecht — Luxemburgs recht — Dading — Bedrog — Verjaring)	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 226/33	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 8 juli 2003 in zaak T-132/01, Euroalliages en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Dumping — Besluit tot beëindiging van nieuw onderzoek van maatregelen die komen te vervallen — Communautair belang — Beroep tot nietigverklaring)	16
2003/C 226/34	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 17 juli 2003 in zaak T-81/02, Margot Wagemann-Reuter tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (Openbare dienst — Verlof om redenen van persoonlijke aard — Vacature — Revalorisatie van ambt — Herplaatsing)	16
2003/C 226/35	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 25 juni 2003 in zaak T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Beroep tot nietigverklaring — Besluit tot sluiting van onderzoekscontract — Termijn — Niet-ontvankelijkheid)	17
2003/C 226/36	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 15 mei 2003 in zaak T-47/03 R, Jose Maria Sison tegen Raad van de Europese Unie (Kort geding — Beperkende maatregelen ter bestrijding van terrorisme — Bevriezing van tegoeden — Intrekking van sociale steun — Gedeeltelijke niet-ontvankelijkheid van vorderingen — Spoedeisendheid — Geen)	17
2003/C 226/37	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 16 mei 2003 in zaak T-140/03, Forum 187 ASBL tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Onbevoegdverklaring)	17
2003/C 226/38	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 3 juli 2003 in zaak T-249/03 R, Y tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Procedure in kort geding — Ambtenaar — Artikel 105, lid 2, van Reglement voor procesvoering)	18
2003/C 226/39	Doorhaling van zaak T-78/03	18

II *Vorbereidende besluiten*

.....

III *Bekendmakingen*

2003/C 226/40	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i> PB C 213 van 6.9.2003	19
---------------	--	----

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

van 24 juli 2003

in zaak C-280/00 (verzoek van het Bundesverwaltungsgericht om een prejudiciële beslissing): Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg tegen Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH ⁽¹⁾

(„Verordening (EEG) nr. 1191/69 — Exploitatie van lijndiensten voor stads-, voorstads- en streekvervoer — Overheidssubsidies — Begrip staatssteun — Compensatie als tegenprestatie voor openbardienstverplichtingen”)

(2003/C 226/01)

(Proceestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-280/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland), in het aldaar aanhangige geding tussen Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg en Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, in tegenwoordigheid van: Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 92 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 87 EG) en 77 EG-Verdrag (thans artikel 73 EG), alsmede van verordening (EEG) nr. 1191/69 van de Raad van 26 juni 1969 betreffende het optreden van de lidstaten ten aanzien van met het begrip openbare dienst verbonden verplichtingen op het gebied van het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren (PB L 156, blz. 1), zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1893/91 van de Raad van 20 juni 1991 (PB L 169, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen en C. W. A. Timmermans (rapporteur), kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: D. Louterman-Hubeau, afdelingshoofd, vervolgens

H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 24 juli 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verordening (EEG) nr. 1191/69 van de Raad van 26 juni 1969 betreffende het optreden van de lidstaten ten aanzien van met het begrip openbare dienst verbonden verplichtingen op het gebied van het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren, zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1893/91 van de Raad van 20 juni 1991, meer in het bijzonder artikel 1, lid 1, tweede alinea, moet aldus worden uitgelegd dat zij een lidstaat de mogelijkheid geeft de verordening niet toe te passen op de exploitatie van een lijn in het openbare stads- en streekvervoer die dwingend is aangewezen op overheidssubsidies, en deze verordening enkel toe te passen wanneer anders een toereikende vervoersvoorziening niet mogelijk is, mits evenwel het rechtszekerheidsbeginsel naar behoren wordt nageleefd.
- 2) De toepassingsvoorwaarde van artikel 92, lid 1, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 87, lid 1, EG), volgens welke de steunmaatregel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig moet beïnvloeden, hangt niet af van de plaatselijke of regionale aard van de geleverde vervoersdiensten of van de omvang van het betrokken werktein.

Overheidssubsidies die worden toegekend om de exploitatie van stads-, voorstads-, of streekvervoer mogelijk te maken, vallen evenwel niet onder deze bepaling voorzover dergelijke subsidies moeten worden beschouwd als een compensatie die de tegenprestatie vormt voor de prestaties die de begunstigde ondernemingen hebben verricht om openbardienstverplichtingen uit te voeren. Met het oog op de toepassing van dit criterium staat het aan de verwijzende rechter om na te gaan of de volgende voorwaarden vervuld zijn:

- in de eerste plaats moet de begunstigde onderneming daadwerkelijk belast zijn geweest met de uitvoering van openbardienstverplichtingen en moeten die verplichtingen duidelijk zijn afgebakend;
- in de tweede plaats moeten de parameters op basis waarvan de compensatie wordt berekend, vooraf op objectieve en doorzichtige wijze zijn vastgesteld;

- in de derde plaats mag de compensatie niet hoger zijn dan nodig is om de kosten van de uitvoering van openbare-dienstverplichtingen geheel of gedeeltelijk te dekken, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitvoering van die verplichtingen;
 - in de vierde plaats moet, wanneer de met de uitvoering van openbare-dienstverplichtingen te belasten onderneming in een concreet geval niet wordt gekozen in het kader van een openbare aanbesteding, de noodzakelijke compensatie worden vastgesteld aan de hand van de kosten die een gemiddelde, goed beheerde onderneming, die zodanig met vervoermiddelen is uitgerust dat zij aan de vereisten van de openbare dienst kan voldoen, zou hebben gemaakt om deze verplichtingen uit te voeren, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitoefening van deze verplichtingen.
- 3) Artikel 77 EG-Verdrag (thans artikel 73 EG) kan niet worden toegepast op overheids-subsidies die de meerkosten voor de uitvoering van openbare-dienstverplichtingen compenseren zonder dat rekening wordt gehouden met verordening nr. 1191/69, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1893/91.

(1) PB C 273 van 23.9.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 24 juli 2003

in zaak C-39/03 P: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Artogodan GmbH e.a. ⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG — Geneesmiddelen voor menselijk gebruik — Anorectica: amfepramon, clobenzorex, fenproporex, norpseudofedrine, fentermine — Intrekking van vergunning voor in handel brengen — Bevoegdheid van Commissie — Voorwaarden voor intrekking”)

(2003/C 226/02)

(Procestalen: Duits, Engels en Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-39/03 P, Commissie van de Europese Gemeenschappen, (gemachtigden: R. B. Wainwright en H. Støvlbæk, bijgestaan door B. Wägenbaur), betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer — uitgebreid) van 26 november 2002, Artogodan e.a./Commissie (T-74/00, T-76/00, T-83/00—T-85/00, T-132/00, T-137/00 en T-141/00, Jurispr. blz. II-4945), strekkende tot vernietiging van dat arrest, andere partijen bij de procedure: Artogodan GmbH, gevestigd te Lüchow (Duitsland), (advocaat: U. Doepner), Bruno Farmaceutici SpA, gevestigd te Rome (Italië), Essential Nutrition Ltd, gevestigd te Brough (Verenigd Koninkrijk), Hoechst Marion Roussel Ltd,

gevestigd te Denham (Verenigd Koninkrijk), Hoechst Marion Roussel SA, gevestigd te Brussel (België), Marion Merrell SA, gevestigd te Puteaux (Frankrijk), Marion Merrell SA, gevestigd te Barcelona (Spanje), Sanova Pharma GmbH, gevestigd te Wenen (Oostenrijk), Temmler Pharma GmbH & Co.KG, gevestigd te Marburg (Duitsland), Schuck GmbH, gevestigd te Schwaig (Duitsland), Laboratoires Roussel L^{da}, gevestigd te Mem Martins (Portugal), Laboratoires Roussel Diamant SARL, gevestigd te Puteaux, Roussel Iberica SA, gevestigd te Barcelona, (advocaten: B. Sträter en M. Ambrosius), Gerot Pharmazeutika GmbH, gevestigd te Wenen, (advocaat: K. Grigkar), Cambridge Healthcare Supplies Ltd, gevestigd te Rackheath (Verenigd Koninkrijk), (advocaten: M. D. Vaughan, QC, K. Bacon, barrister, en S. Davis, solicitor), en Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA, gevestigd te Brussel, (advocaten: L. Defalque en X. Leurquin), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissechot, M. Wathelet, R. Schintgen en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (rapporteur), V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: M. Múgica Arzamendi, hoofdadministrateur, op 24 juli 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Wijst de hogere voorziening af.

2) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten van de onderhavige procedure en van de procedure in kort geding.

(1) PB C 70 van 22.3.2003.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Eerste kamer)

van 24 juli 2003

in zaak C-166/02 (verzoek van het Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal): Daniel Fernando Messejana Viegas tegen Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA ⁽¹⁾

(Artikel 104, lid 3, van Reglement voor procesvoering — Antwoord dat duidelijk valt af te leiden uit rechtspraak — Tweede richtlijn (84/5/EEG) — Verplichte motorrijtuigenverzekering — Regelingen inzake wettelijke aansprakelijkheid — Minimumdekkingen)

(2003/C 226/03)

(Procestaal: Portugees)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-166/02, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Tribunal Judicial da Comarca de

Alcácer do Sal (Portugal) in het aldaar aanhangige geding tussen Daniel Fernando Messejana Viegas en Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA, in aanwezigheid van CGU International Insurance plc — Agência Geral em Portugal, Instituto de Solidariedade e Segurança Social (ISSS) om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de Tweede richtlijn (84/5/EEG) van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven (PB 1984, L 8, blz. 17), heeft het Hof (Eerste kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, P. Jann (rapporteur) en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 24 juli 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 1, lid 2, van de Tweede richtlijn (84/5/EEG) van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven, verzet zich tegen een nationale wettelijke regeling die voor een van de verschillende regelingen inzake wettelijke aansprakelijkheid die kunnen worden toegepast op ongevallen waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven, voorziet in maximumdekkingen die lager liggen dan de in dit artikel vastgestelde minimumdekkingen.

(1) PB C 156, van 29 juni 2002.

Beroep, op 14 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-204/03)

(2003/C 226/04)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 mei 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Enrico Travesa, juridisch adviseur, en Lidia Lozano Palacios, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de bepalingen te handhaven volgens welke het pro rata voor de toepassing van de aftrek geldt voor de belastingplichtigen die enkel belaste handelingen verrichten, en waarbij een bijzondere regel wordt ingevoerd die het recht op aftrek van de BTW over de aankoop van goederen of diensten beperkt op de enkele grond dat die aankopen met subsidies zijn gefinancierd, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens het gemeenschapsrecht, en met

name de artikelen 17, leden 2 en 5, en 19 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) (1), zoals gewijzigd, van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag.

2. het Koninkrijk Spanje in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie verwijt het Koninkrijk Spanje niet-nakoming van een aantal bepalingen van de Zesde richtlijn en voert daarvoor twee middelen aan:

- 1) Toepassing van het pro rata voor de toepassing van de aftrek op de belastingplichtigen die enkel handelingen verrichten waarvoor recht op aftrek bestaat (artikel 102, lid 1, van de Spaanse BTW-wet).

Volgens de Commissie verruimt de Spaanse regeling ten onrechte het toepassingsgebied van het pro rata voor de toepassing van de aftrek, daar dat pro rata niet alleen wordt toegepast op de belastingplichtigen die handelingen verrichten waarvoor recht op aftrek bestaat en handelingen waarvoor dat recht niet bestaat (gemengd belastingplichtigen), maar ook op de belastingplichtigen die uitsluitend handelingen verrichten waarvoor recht op aftrek bestaat (volledig belastingplichtigen), op de enkele grond dat zij subsidies hebben ontvangen, die geen deel uitmaken van de maatstaf van heffing van hun belaste handelingen. Volgens artikel 17, lid 5, van de Zesde richtlijn kan de pro rata-aftrekregeling alleen worden toegepast wanneer de belastingplichtigen zowel belastbare maar vrijgestelde handelingen als belaste handelingen verrichten.

De Commissie voegt hieraan toe dat de opneming van de subsidies in het pro rata voor de toepassing van de aftrek van de gemengd belastingplichtigen een aan de lidstaten geboden mogelijkheid is en een uitzondering vormt op het algemene beginsel van de aftrek van de als BTW betaalde bedragen wegens het verrichten van belastbare en niet-vrijgestelde handelingen. Derhalve kan van die mogelijkheid geen gebruik worden gemaakt om situaties die verschillen van die welke in de richtlijn zijn geregeld, ongunstig te behandelen in strijd met de door de gemeenschapswetgever vastgestelde bepalingen. De eventuele gevolgen voor de neutraliteit van de belasting van het feit dat de lidstaten gebruikmaken van het keuzerecht van artikel 19 van de Zesde richtlijn, kunnen geen rechtvaardiging vormen voor de wil van de Spaanse autoriteiten om de beperking van de aftrek uit te breiden tot volledig belastingplichtigen, aangezien de vereiste rechtsgrondslag daarvoor ontbreekt en het om een met de richtlijn strijdige maatregel gaat.

De betrokken Spaanse bepaling leidt tot een dubbele belasting, daar de belastingplichtige die de subsidie

ontvangt, haar gebruikt als deel van de prijs die hij voor de aankoop van goederen of diensten betaalt. Die aankopen worden volgens de regels van de Zesde richtlijn belast, zodat over het bedrag van de subsidie reeds de desbetreffende BTW wordt geheven. Indien dat bedrag bovendien in de noemer van het pro rata voor de toepassing van de aftrek wordt opgenomen, hetgeen leidt tot de beperking van het recht op aftrek van de belastingplichtige die de subsidie ontvangt, zal de betrokken subsidie twee maal met BTW worden belast. Hoewel artikel 19 uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid voor de lidstaten om in het pro rata voor de toepassing van de aftrek van de gemengd belastingplichtigen de subsidies op te nemen, die geen deel uitmaken van de maatstaf van heffing, is die uitzondering op de „gewone” berekeningsmethode een werktuig waarover de nationale wetgever beschikt om te voorkomen dat een „voor subsidie in aanmerking komend” orgaan teruggaaf van de BTW kan krijgen door een zuiver symbolische activiteit uit te oefenen ten einde de hoedanigheid van belastingplichtige te verkrijgen. Die bepaling moet echter restrictief worden uitgelegd. Verder is het duidelijk dat de opneming van de subsidies in het pro rata de beperking van het recht op aftrek van gemengd belastingplichtigen tot gevolg heeft, terwijl voor volledig belastingplichtigen niet hetzelfde kan gelden. Het betreft een facultatieve regel en de lidstaten kunnen de bijzonderheden daarvan vaststellen met inachtneming van het geheel van bepalingen en grondbeginselen van de Zesde richtlijn, die andere bepalingen bevat waarmee de als misbruik aangemerkte aftrekmogelijkheden kunnen worden voorkomen.

- 2) Invoering van een bijzondere regel tot beperking van het recht op aftrek van de BTW betreffende de aankoop van goederen of diensten die geheel of gedeeltelijk met subsidies zijn gefinancierd (artikel 104, lid 2, tweede alinea, van de Spaanse BTW-wet).

Die bijzondere regel, volgens welke de subsidies ter financiering van de aankoop van bepaalde goederen of diensten geen aanleiding geven tot de toepassing van het pro rata en niet in de noemer daarvan worden opgenomen, maar het recht op aftrek van de betaalde BTW beperken naar rato van het met de subsidie gefinancierde gedeelte van de prijs van het goed of de dienst, is onverenigbaar met de Zesde richtlijn. De Spaanse bepaling schept namelijk een beperking van het recht op aftrek voor de volledig belastingplichtigen, die in de beginselen van de richtlijn niet is voorzien. Wat de gemengd belastingplichtigen betreft, is de enige mogelijke beperking volgens de richtlijn de opneming van de subsidies in de noemer van het pro rata voor de toepassing van de aftrek. De BTW die een belastingplichtige voor een bepaald goed of dienst heeft betaald, is altijd aftrekbaar volgens de richtlijnbevestigingen inzake het recht op aftrek en de herkomst van de middelen ter financiering van het goed of dienst doet daarbij niet ter zake. De lidstaten beschikken slechts over één mogelijkheid om rekening te houden met de subsidies die niet aan de prijs van de handelingen gebonden zijn, door ze al dan niet in het pro rata voor de toepassing van de aftrek op te nemen, enkel wanneer de belastingplichtige zowel belaste als vrijgestelde

handelingen verricht. Het gaat om een facultatieve regel en de lidstaten kunnen de bijzonderheden daarvan vaststellen met inachtneming van het geheel van bepalingen en grondbeginselen van de Zesde richtlijn.

De Spaanse bepaling vormt een inbreuk op het door de vaste rechtspraak van het Hof erkende grondbeginsel van het recht op aftrek van de BTW, daar zij een bijzondere regel is die geen rechtsgrondslag in de richtlijn heeft, van toepassing is op alle belastingplichtigen die subsidies ontvangen, de volledig belastingplichtigen daaronder begrepen, en, zelfs indien zij voor de gemengd belastingplichtigen geldt, in bepaalde gevallen minder gunstig kan zijn dan het gebruik van de mogelijkheid van artikel 19 van de richtlijn.

(1) PB L 145, van 13.06.1977, blz. 1.

Verzoek van het Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia van 8 oktober 2002, 17 december 2002 en 14 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. en Gemeente Cingia de' Botti en Padania Acque SpA.

(Zaak C-231/03)

(2003/C 226/05)

Het Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia heeft bij beschikking van 8 oktober 2002, 17 december 2002 en 14 februari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 28 maart 2003, in het geding tussen Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. en Gemeente Cingia de' Botti en Padania Acque SpA., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Staan de artikelen 43, 49 en 81 van het Verdrag, waar zij respectievelijk verbieden, beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat, beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap ten aanzien van de onderdanen der lidstaten, en handels- en vennootschapspraktijken die de mededinging binnen de Europese Unie kunnen verhinderen, beperken of vervalsen, eraan in de weg dat wordt voorzien in de rechtstreekse toewijzing, dus zonder het uitschrijven van een aanbesteding, van het beheer van de openbare dienst van gasdistributie aan een vennootschap met gemeentelijke overheidsdeelneming, wanneer deze deelneming in het maatschappelijk kapitaal van dien aard is dat zij geen rechtstreekse controle op het beheer zelf mogelijk maakt, en dus moet worden gesteld dat, zoals in het onderhavige geval waar de deelneming gelijk is aan 0,97 %, geen sprake is van beheer in house?”

Beroep, op 16 juni 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-257/03)

(2003/C 226/06)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 juni 2003 beroep ingesteld tegen Ierland door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Xavier Lewis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- 1) Vast te stellen dat Ierland, door niet overeenkomstig artikel 4, lid 4, van beschikking nr. 1753/2000/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 2000 tot instelling van een systeem ter bewaking van de gemiddelde specifieke uitstoot van CO₂ door nieuwe personenauto's⁽¹⁾, gegevens te verschaffen betreffende de CO₂-uitstoot door nieuwe personenauto's, de krachtens artikel 4, lid 4, van die beschikking op hem rustende verplichtingen niet volledig is nagekomen.
- 2) Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 4, lid 4, van de beschikking bepaalt duidelijk dat de eerste toezending van informatie niet later dan 1 juli 2001 mag plaatsvinden. Ierland heeft deze termijn niet in acht genomen.

(1) PB L 202 van 10.8.2000, blz. 1.

Verzoek van het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) van 27 mei 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Silvia Hosse en Land Salzburg

(Zaak C-286/03)

(2003/C 226/07)

Het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) heeft bij beschikking van 27 mei 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 juli 2003, in het geding tussen Silvia Hosse en Land Salzburg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 4, lid 2 ter, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen⁽¹⁾, in de versie van verordening (EEG) nr. 1247/92⁽²⁾ juncto bijlage II, afdeling III, aldus worden uitgelegd dat een verzorgingsuitkering krachtens het Salzburger Pflegegeldgesetz aan een gezinslid van een in het Bundesland Salzburg tewerkgestelde

werknemer die met zijn gezin in de Bondsrepubliek Duitsland woont, als bijzondere, niet op premie-, of bijdragebetaling berustende prestatie van de werkingsfeer van verordening nr. 1408/71 is uitgesloten?

2. In geval van ontkennend antwoord op de eerste vraag:

Kan het gezinslid van een in het Bundesland Salzburg tewerkgestelde werknemer die met zijn gezin in de Bondsrepubliek Duitsland woont, aanspraak maken op een verzorgingsuitkering krachtens het Salzburger Pflegegeldgesetz als een uitkering bij ziekte krachtens artikel 19 en de overeenkomstige bepalingen van de andere afdelingen van hoofdstuk I van Titel III van verordening nr. 1408/71, ongeacht het feit dat hij zijn vaste woonplaats in de Bondsrepubliek Duitsland heeft, wanneer hij de overige toekenningsvoorwaarden vervult?

3. In geval van bevestigend antwoord op de eerste vraag:

Kan een prestatie als de verzorgingsuitkering krachtens het Salzburger Pflegegeldgesetz als toekenning van een sociaal voordeel in de zin van artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap⁽³⁾ afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat de begunstigde zijn vaste woonplaats in het Bundesland Salzburg heeft?

4. In geval van bevestigend antwoord op de derde vraag:

Is het verenigbaar met het gemeenschapsrecht, in het bijzonder met de grondbeginselen van het burgerschap van de Unie en van non-discriminatie in de zin van de artikelen 12 EG en 17 EG, dat burgers van de Unie die als grensarbeiders in het Bundesland Salzburg zijn tewerkgesteld, maar hun vaste woonplaats in een andere lidstaat hebben, geen recht hebben op een sociaal voordeel in de zin van artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68, zoals het recht op een verzorgingsuitkering krachtens het Salzburger Pflegegeldgesetz?

Zo neen: Maakt het burgerschap van de Unie het mogelijk dat uitkeringsgerechtigde familieleden van een dergelijke grensarbeider, die eveneens hun vaste woonplaats in een andere lidstaat hebben, een verzorgingsuitkering krachtens het Salzburger Pflegegeldgesetz verkrijgen?

(1) PB 1971 L 149, blz. 2.

(2) PB 1992 L 136, blz. 1.

(3) PB 1968 L 257, blz. 2.

Verzoek van Oberster Gerichtshof van 4 juni 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Sozialhilfverband Rohrbach en 1) Arbeiterkammer Oberösterreich en 2) Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst

(Zaak C-297/03)

(2003/C 226/08)

Het Oberster Gerichtshof heeft bij beschikking van 4 juni 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 juli 2003, in het geding tussen Sozialhilfverband Rohrbach en 1) Arbeiterkammer Oberösterreich en 2) Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Kan een privaatrechtelijke vennootschap met beperkte aansprakelijkheid waarvan de enige aandeelhouder een publiekrechtelijk samenwerkingsverband voor sociale bijstand (intercommunale vereniging) is en waaraan taken uit de particuliere sector [Privatwirtschaftsverwaltung] zijn toegewezen (sociale bijstand door het runnen van werkplaatsen voor gehandicapten), ook dan nog als een „overheidslichaam” worden aangemerkt — zodat het niet naar behoren in het nationale recht omgezette artikel 3, lid 1, juncto artikel 1, lid 1, sub c, van richtlijn 77/187/EEG ⁽¹⁾ in de versie van richtlijn 98/50/EG ⁽²⁾ (thans richtlijn 2001/23/EG) jegens haar rechtstreeks kon worden toegepast —, wanneer het aandeel van het samenwerkingsverband voor sociale bijstand in de vennootschap door een cessieovereenkomst die alleen nog de instemming van het bestuur van het samenwerkingsverband behoeft, overgaat op een zuiver privaatrechtelijke vennootschap met beperkte aansprakelijkheid?

Ingeval deze vraag bevestigend wordt beantwoord:

2. Kan een samenwerkingsverband voor sociale bijstand (intercommunale vereniging) als „overheidslichaam” in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, dat zijn bedrijf verkoopt, zich, ingeval de bepaling van de in vraag 1 genoemde richtlijn niet naar behoren is uitgevoerd, jegens zijn werknemers die de overgang van hun arbeidsovereenkomsten op een overnemer (als bedoeld in vraag 1) aanvechten en erop staan dat hun arbeidsovereenkomsten met de overdrager blijven bestaan, zelf op de rechtstreekse werking van artikel 3, lid 1, juncto artikel 1, lid 1, sub c, van de in vraag 1 genoemde richtlijn beroepen, zodat de arbeidsovereenkomsten moeten worden geacht op de overnemer te zijn overgegaan? Is het daarbij van belang dat het „overheidslichaam” als overdrager zelf geen wetgevende bevoegdheid heeft om een richtlijn in de nationale rechtsorde om te zetten, maar dat die bevoegdheid aan een hogere wetgever (Land) toekomt?

⁽¹⁾ PB L 61, blz. 26.

⁽²⁾ PB L 201, blz. 88.

Verzoek van het Hessisches Finanzgericht van 25 april 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Honeywell Aerospace GmbH en Hauptzollamt Gießen — Dienstort Fulda

(Zaak C-300/03)

(2003/C 226/09)

Het Hessisches Finanzgericht heeft bij beschikking van 25 april 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 juli 2003, in het geding tussen Honeywell Aerospace GmbH en Hauptzollamt Gießen — Dienstort Fulda, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Wordt ingevolge artikel 215, lid 2 of lid 3, eerste streepje, van verordening (EEG) nr. 2913/92 ⁽¹⁾, in de tot 9 mei 1999 geldende versie, een douaneschuld ook dan geacht te zijn ontstaan op de plaats waar de douaneautoriteiten vaststellen dat de goederen zich in een situatie bevinden die tot het ontstaan van een douaneschuld heeft geleid (lid 2), of op de plaats waar de goederen onder de regeling zijn geplaatst (lid 3, eerste streepje), wanneer een onder de regeling extern communautair douanevervoer geplaatste zending niet bij het kantoor van bestemming is aangebracht en de plaats van de overtreding of onregelmatigheid niet kan worden vastgesteld, maar de douaneautoriteiten evenwel in strijd met artikel 378, lid 1, laatste zinsdeel, en artikel 379, lid 2, eerste zin, van verordening (EEG) nr. 2454/93 ⁽²⁾ in de tot 30 juni 2001 geldende versie hebben verzuimd om in de kennisgeving ingevolge artikel 379, lid 1, van deze verordening de termijn aan te geven waarbinnen bij het kantoor van vertrek het bewijs moet worden geleverd van de regelmatigheid van het communautair douanevervoer of van de plaats waar de overtreding of onregelmatigheid daadwerkelijk werd begaan?

2. Bij bevestigende beantwoording van de eerste vraag:

Vereist de inning van het verschuldigde bedrag aan rechten en andere heffingen door de bevoegde belastingautoriteit krachtens artikel 379, lid 2, derde volzin, van verordening (EEG) nr. 2454/93 in de tot 30 juni 2001 geldende versie, dat de douaneautoriteiten in de kennisgeving ingevolge artikel 379, lid 1, van deze verordening de termijn hebben aangegeven, waarbinnen bij het kantoor van vertrek het bewijs moet worden geleverd van de regelmatigheid van het communautair douanevervoer of van de plaats waar de overtreding of onregelmatigheid daadwerkelijk werd begaan?

⁽¹⁾ PB L 302, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 253, blz. 1.

Beroep, op 2 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-301/03)

(2003/C 226/10)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 2 juli 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door I. M. Braguglia, advocaat, als gemachtigde, bijgestaan door G. Aiello, avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren handeling CDRR-03-0013-00-it (doc. 4) van de Commissie, die in de hieronder genoemde nota's van de Commissie wordt aangeduid als de handeling die „aan de lidstaten officieel is meegedeeld naar aanleiding van de vergadering van het Comité voor de ontwikkeling en de omschakeling van 23 april 2003” (nota nr. 107135 van 2 juni 2003), nota nr. 106387 van 14 mei 2003 (doc. 6), die op 15 mei 2003 is ontvangen, waarbij de Europese Commissie, directoraat-generaal Regionaal beleid — Bijstandsverlening in Griekenland, Frankrijk en Italië, heeft meegedeeld vanaf welke datum de kosten voor de wijzigingen van de complementen van het operationele programma voor de regio Sardinië 2000-2006 in aanmerking kunnen worden genomen, nota nr. 107051 van 28 mei 2003 (doc. 7), die op 2 juni 2003 is ontvangen, waarbij de Europese Commissie, directoraat-generaal Regionaal beleid — Bijstandsverlening in Griekenland, Frankrijk en Italië, heeft meegedeeld vanaf welke datum de kosten voor de wijzigingen van de complementen van het operationele programma voor de regio Sicilië 2000-2006 in aanmerking kunnen worden genomen, nota nr. 107135 van 2 juni 2003 (doc. 8), die in 2003 (1) is ontvangen, waarbij de Europese Commissie, directoraat-generaal Regionaal beleid — Bijstandsverlening in Griekenland, Frankrijk en Italië, heeft meegedeeld vanaf welke datum de kosten voor de wijzigingen van de complementen van het enkelvoudig programmeringsdocument Lazio 2000-2006 in aanmerking kunnen worden genomen, alsmede alle daaraan ten grondslag liggende en daarmee verknochte handelingen;

— verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

A. Schending van de artikelen 15 en 34 van verordening (EG) nr. 1260/99 (2)

Met de bestreden handelingen is de Commissie actief tussengekomen in de wijziging van de programmacomplementen, dus in het concrete beheer van de programma's, met overschrijding van de bevoegdheden die zij op grond van bovengenoemde verordening bezit. Zij was daartoe dus niet bevoegd en heeft daarmee inbreuk gemaakt op de bevoegdheidsfeer van anderen.

B. Schending van artikel 30 van verordening (EG) nr. 1260/99

Volgens verzoekster wordt in de algemene verordening zonder mogelijkheid van afwijking bepaald vanaf wanneer de kosten voor het programmacomplement in aanmerking kunnen worden genomen. De bindende bepaling van deze verordening voorziet in de normale terugwerkende kracht van de bijdrage van de fondsen (datum waarop de Commissie de bijstandsaanvraag ontvangt), tenzij in geval van wijzigingen van de inhoud van het besluit betreffende de bijdrage van de fondsen.

De Commissie heeft evenwel bepaald dat in geval van wijzigingen van het programmacomplement de datum vanaf wanneer de kosten in aanmerking worden genomen, wordt vastgesteld door het toezichtcomité en niet kan voorafgaan aan de datum van goedkeuring van de voorgestelde wijziging door dat comité. In het gewijzigde programmacomplement moet worden gespecificeerd vanaf wanneer de uit de wijziging van het document voortvloeiende nieuwe kosten in aanmerking kunnen worden genomen.

Indien de stelling van de Commissie moet worden gevolgd, zal artikel 30, lid 2, van de algemene verordening elke inhoud verliezen omdat elk programmacomplement dat uitvoering geeft aan de bij besluit van de Commissie goedgekeurde bijstand, de datum vanaf wanneer de kosten in aanmerking kunnen worden genomen, zal verschuiven en de kosten dus nooit meer in aanmerking zullen kunnen worden genomen vanaf het in die bepaling vastgestelde tijdstip.

C. De Commissie betoogt dat de bestreden handelingen ook onwettig zijn wegens het ontbreken van rechtsgrondslag en wegens bevoegdheidsoverschrijding in de vorm van misbruik van procedure, ontbreken van bevoegdheid en schending van het reglement van orde van de Commissie.

(1) waarschijnlijk op 30 juni 2003.

(2) PB L 161 van 26.6.1999, blz. 1.

Beroep, op 16 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-305/03)

(2003/C 226/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 juli 2003 beroep tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Lyl als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1) vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk, door een verlaagd BTW-tarief toe te passen op de commissie die

aan venduhouder wordt betaald voor de veiling van kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten die onder een regeling voor tijdelijke invoer zijn ingevoerd, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens de artikelen 2, lid 1, 5, lid 4, sub c, 12, lid 3, en 16, lid 1, van de Zesde richtlijn van 17 mei 1977 ⁽¹⁾ betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting;

- 2) het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie komt het Verenigd Koninkrijk de krachtens bovengenoemde artikelen van de Zesde BTW-richtlijn op hem rustende verplichtingen niet na door de winstmarge van de venduhouder op de verkoop van ingevoerde kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten niet tegen het normale tarief te belasten.

Haars inziens zijn er bij de invoer en veiling twee belastbare feiten voor de toepassing van de BTW: een invoer van goederen in de zin van artikel 7, lid 1, en een levering van goederen in de zin van artikel 26 bis.

Anders dan het Verenigd Koninkrijk stelt, leidt het BTW-stelsel niet tot dubbele belastingheffing omdat niet wordt vereist dat eerst BTW tegen het tarief bij invoer wordt geheven over de totale waarde van de goederen na de veiling, en vervolgens BTW tegen het normale tarief over de winstmarge van de venduhouder.

(1) Zesde Richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, van 13.6.1977, blz. 1).

Verzoek van Juzgado de lo Social nr. 3 de Orense van 24 juni 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Cristalina Salgado Alonso, en Instituto Nacional de la Seguridad Social, Tesorería General de la Seguridad Social

(Zaak C-306/03)

(2003/C 226/12)

De Juzgado de lo Social nr. 3 de Orense heeft bij beschikking van 24 juni 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 juli 2003, in het geding tussen Cristalina Salgado Alonso, en Instituto Nacional de la Seguridad Social, Tesorería General de la Seguridad Social, het Hof van Justitie van de

Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staan de artikelen 12 en 39 tot en met 42 EG, alsmede artikel 45 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 ⁽¹⁾, in de weg aan een bepaling van nationaal recht volgens welke de premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering, die het beheersorgaan van de werkloosheidsverzekering namens een werknemer heeft verricht gedurende het tijdvak waarin deze bepaalde werkloosheidsuitkeringen ontving, niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de vervulling van de verschillende, in de nationale wetgeving vastgestelde minimumtijdvakken en voor het ontstaan van het recht op de uitkering bij ouderdom, wanneer het deze werknemer wegens de langdurige werkloosheid, waartegen deze uitkeringen beogen te beschermen, materieel onmogelijk is andere premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering aannemelijk te maken dan die welke hij volgens de wet niet kan doen gelden, zodat enkel de werknemers die gebruik hebben gemaakt van het recht van vrij verkeer, door deze nationale bepaling worden geraakt en geen recht op het nationale ouderdomspensioen kan ontstaan, hoewel die minimumtijdvakken overeenkomstig artikel 45 van voornoemde verordening nr. 1408/71 vervuld moeten worden geacht?
2. Staan de artikelen 12 en 39 tot en met 42 EG, alsmede artikel 48, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971, in de weg aan bepalingen van nationaal recht volgens welke de premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering, die het beheersorgaan van de werkloosheidsverzekering namens een werknemer heeft verricht gedurende het tijdvak waarin deze bepaalde werkloosheidsuitkeringen ontving, niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de vaststelling dat „de duur van alle krachtens de wetgeving van die lidstaat vervulde tijdvakken van verzekering of wonen een jaar bedraagt”, wanneer het deze werknemer als gevolg van de langdurige werkloosheid waartegen deze uitkeringen beogen te beschermen, materieel onmogelijk is andere premie- of bijdragebetalingen uit hoofde van de pensioenverzekering aannemelijk te maken dan die welke tijdens de werkloosheid verschuldigd en betaald zijn, zodat enkel de werknemers die gebruik hebben gemaakt van het recht van vrij verkeer, door deze nationale bepaling worden geraakt en geen recht op het nationale ouderdomspensioen kan ontstaan, hoewel overeenkomstig artikel 48, lid 1, van voornoemde verordening nr. 1408/71 het nationale beheersorgaan niet kan worden ontslagen van de verplichting om nationale uitkeringen toe te kennen?

(1) Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2-5).

Beroep, op 18 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-307/03)

(2003/C 226/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 juli 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door I. M. Braguglia, advocaat, als gemachtigde, bijgestaan door M. Fiorilli, avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— de bij beschikking C(2003) 1539 def. van de Commissie van 15 mei 2003 ten nadele van Italië toegepaste financiële correctie nietig te verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster wijst allereerst op de geringe kwaliteit van de controles ter plaatse; deze stemt niet overeen met hetgeen door de diensten van de Commissie wordt gezegd over de modaliteiten en de doeltreffendheid van de verrichte controles.

Met betrekking tot het ontbreken van terugbetaling voor de oppervlakten die niet [voor steun] in aanmerking kwamen, betoogt zij dat geen financiële correctie kan worden toegepast wanneer de lidstaat zich heeft gehouden aan de met de diensten van de Commissie overeengekomen maatregelen en het controlesysteem bovendien nog heeft versterkt, zoals door die diensten wordt erkend en zoals blijkt uit het feit dat men terugwerkende kracht wil toekennen aan hetgeen geleidelijk op het gebied van de controle is bereikt.

Ten slotte betoogt verzoekster dat de bestreden beschikking nietig moet worden verklaard wegens onjuiste toepassing van artikel 9, lid 3, van verordening nr. 3887/92 ⁽¹⁾ (oppervlakten die in aanmerking moeten worden genomen voor de berekening van het bedrag van de steun).

⁽¹⁾ PB L 391, van 31.12.1992, blz. 36.

Verzoek van de Juzgado de lo Social nr. 33 te Madrid van 8 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. I. López Gil en Instituto Nacional de Empleo (INEM)

(Zaak C-309/03)

(2003/C 226/14)

De Juzgado de lo Social nr. 33 te Madrid heeft bij beschikking van 8 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 juli 2003, in het geding tussen A. I. López Gil en Instituto Nacional de Empleo (INEM), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is het voor een juiste omzetting van clause 2.8 van de in richtlijn 96/34 ⁽¹⁾ vervatte raamovereenkomst in het nationale recht van de lidstaten, — in casu het Spaanse recht — noodzakelijk dat, wanneer de periode voor de bepaling van de berekeningsgrondslag van de werkloosheidsuitkering samenvalt met de periode waarin de werknemer gebruikmaakt van zijn recht op vermindering van arbeidstijd en lager loon omdat hij voor een minderjarig kind zorgt, in de socialezekerheidswetgeving, met name op het gebied van werkloosheidsuitkeringen, maatregelen worden vastgesteld ter compensatie van de lagere premies die aan het socialezekerheidsstelsel worden betaald omdat de werknemer die dit recht uitoefent, een lager loon ontvangt, zodat wordt voorkomen dat zijn werkloosheidsuitkeringen worden verminderd?

2. Indien het antwoord op de vorige vraag bevestigend is:

indien een lidstaat de verplichting van clause 2.8 van de in richtlijn 96/34 vervatte raamovereenkomst niet is nagekomen en de in artikel 2 van die richtlijn gestelde omzettingstermijn is verstreken, kan de nationale rechter die clause dan rechtstreeks toepassen wanneer hij in een zaak als de onderhavige vonnis wijst?

⁽¹⁾ Van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouder-schapsverlof (PB L 145, blz. 4).

Beroep, op 23 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-313/03)

(2003/C 226/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 juli 2003 beroep tegen Italiaanse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Marie-José Jonczy als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 1999/63/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 21 juni 1999 inzake de overeenkomst betreffende de organisatie van de arbeidstijd van zeevarenden, gesloten door de Associatie van reders van de Europese Gemeenschap (ECSA) en de Federatie van de bonden voor het vervoerspersoneel in de Europese Unie (FST) — Bijlage: Europese overeenkomst betreffende de organisatie van de arbeidstijd van zeevarenden, of althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 3, lid 1, van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor uitvoering van de richtlijn is verstreken op 30 juni 2002.

(¹) PB L 167, blz. 33.

Verzoek van het Tribunal administratif de Paris van 3 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen S. Briheche en ministerie van Binnenlandse zaken, binnenlandse veiligheid en lokale vrijheden

(Zaak C-319/03)

(2003/C 226/16)

Het Tribunal administratif de Paris heeft bij vonnis van 3 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 24 juli 2003, in het geding tussen S. Briheche en ministerie van Binnenlandse zaken, binnenlandse veiligheid en lokale vrijheden het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staan de bepalingen van richtlijn 76/207/EEG van 9 februari 1976 (¹) eraan in de weg dat Frankrijk de bepalingen van artikel 8 van wet nr. 75-3 van 3 januari 1975, gewijzigd bij wet nr. 79-569 van 7 juli 1979 en bij wet nr. 2001-397 van 9 mei 2001, over „niet-hertrouwde weduwen” handhaaft?

(¹) Richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden (PB L 39 van 14.2.1976, blz. 40).

Beroep, op 24 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-320/03)

(2003/C 226/17)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 juli 2003 beroep tegen Republiek Oostenrijk ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Schmidt, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk, door het uitvaardigen van een verbod om met vrachtwagens van meer dan 7,5 ton totaal gewicht bepaalde goederen te vervoeren over een traject van de A 12 Inntalautobahn tussen kilometer 20,359 op het grondgebied van de gemeente Kundl en kilometer 66,780 op het grondgebied van de gemeente Ampass, de krachtens de artikelen 1 en 3 van verordening (EEG) nr. 881/92 van de Raad (¹), de artikelen 1 en 6 van verordening (EEG) nr. 3118/93 van de Raad (²), en de artikelen 28 EG tot en met 30 EG op haar rustende verplichtingen niet nakomt;
2. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Op grond van het Oostenrijkse Immissionsschutzgesetz-Luft (wet betreffende de bescherming tegen immissies in de lucht) heeft de Landeshauptmann (minister-president) van de deelstaat Tirol op 27 mei 2003 een verbod uitgevaardigd om met zware vrachtwagens bepaalde goederen te vervoeren over een 46 km lang traject van de A 12 Inntalautobahn. Dit absolute rijverbod geldt voor de betrokken voertuigen vanaf 1 augustus 2003 voor onbepaalde tijd.

Volgens de Commissie komt de Republiek Oostenrijk door het uitvaardigen van dit verbod de krachtens het genoemde primaire en afgeleide recht op haar rustende verplichtingen niet na.

Het rijverbod of de „de gedwongen overschakeling op het vervoer per spoor” kost de betrokken vervoerders of ondernemingen extra geld en tijd. Er is dus duidelijk sprake van een belemmering van het vrije verkeer van goederen. De keuze van de Republiek Oostenrijk om dit verbod om te beginnen alleen voor het transitoverkeer uit te vaardigen — dat voor ongeveer 80 % door buitenlandse expediteurs wordt verricht — levert een voorkeursbehandeling van het nationale/lokale goederenvervoer, of met andere woorden een indirecte discriminatie van het buitenlandse goederenvervoer, op. Deze keuze kan niet worden gerechtvaardigd met een beroep op milieubescherming. Alleen om deze reden al moet worden vastgesteld dat de Republiek Oostenrijk artikel 28 EG schendt.

Subsidiair, voor het geval dat zou worden geoordeeld dat de maatregel geen discriminatie oplevert, kan het argument van de milieubescherming niet slagen omdat de Oostenrijkse maatregel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Er bestaan minder ingrijpende maatregelen, dat wil zeggen maatregelen waarmee het nagestreefde doel evengoed kan worden bereikt, maar die het verkeer van goederen minder belemmeren. Aangezien ook de bescherming van het milieu de maatregel niet kan rechtvaardigen, is die maatregel alles bij elkaar genomen in strijd met artikel 28 EG.

Uit de verordeningen (EEG) nrs. 881/92 en 3118/93 kan worden afgeleid dat andere voorwaarden voor een vrij verkeer van goederen in de Gemeenschap dan die welke in deze verordeningen worden genoemd, in beginsel niet zijn toegestaan. Er is niet voorzien in een uitzondering die dit beginsel

kan beperken. Derhalve is er sprake van schending van de artikelen 1 en 3 van verordening nr. 881/92. Hetzelfde geldt voor de artikelen 1 en 6 van verordening nr. 3118/93.

(1) PB L 95, blz. 1.

(2) PB L 279, blz. 1.

Beroep, op 24 juli 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-324/03)

(2003/C 226/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 juli 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door de Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door I. M. Braguglia als gemachtigde, bijgestaan door A. Cingolo, avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- nietig te verklaren nota nr. 26777 van 14 mei 2003 van het lid van de Europese Commissie Barnier, ontvangen op 20 mei 2003, voorzover daarin wordt geweigerd de voorschotten die in verband met staatssteun van de lidstaten na 19 februari 2003 zijn toegekend, als subsidiabel te aanvaarden, alsook alle handelingen die daaraan ten grondslag liggen of daarmee zijn verbonden;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen in te kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster stelt dat de bestreden handeling kennelijk in strijd is met artikel 32 van verordening (EG) nr. 1260/1999 (1) en regel nr. 1, punten 1 en 2 van de bijlage bij verordening (EG) nr. 1685/2000 van de Commissie (2). Volgens haar hecht geen van de in genoemde verordeningen vervatte bepalingen, voor de subsidiabiliteit van de bedragen die aan de eindbegunstigde van de financiering op basis van een staatssteunmaatregel zijn toegekend, belang aan de daadwerkelijk met de financiering verrichte werkzaamheden. Integendeel, het in de betrokken verordeningen omschreven stelsel hecht uitsluitend belang aan de door de lidstaat als eindbegunstigde verrichte betalingen, onder de enkele voorwaarde dat daarin de uitgaven zijn gespecificeerd die daadwerkelijk door de eindbegunstigde zelf zijn gedaan.

Verzoekster betoogt voorts dat de bestreden handeling onwettig is wegens ontoereikende en tegenstrijdige motivering.

(1) PB L 161 van 26 juni 1999, blz. 1.

(2) PB L 193 van 29 juli 2000, blz. 39.

Beroep, op 25 juli 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-326/03)

(2003/C 226/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 juli 2003 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M.-J. Jonczy, lid van haar juridische dienst.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 1999/63/EG van de Raad van 21 juni 1999 inzake de overeenkomst betreffende de organisatie van de arbeidstijd van zeevarenden, gesloten door de Associatie van reders van de Europese Gemeenschap en de Federatie van de bonden voor het vervoerspersoneel in de Europese Unie (1), en in ieder geval door de Commissie niet van die bepalingen op de hoogte te brengen, niet heeft voldaan aan de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen;
- de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor uitvoering van de richtlijn is verstreken op 30 juni 2002.

(1) PB L 167, van 2.7.1999, blz. 33.

Verzoek van Tribunal Supremo Sala de lo Contencioso-Administrativo sección tercera van 21 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos en Administración del Estado; andere partij bij de procedure: G.M. Imo

(Zaak C-330/03)

(2003/C 226/20)

Het Tribunal Supremo Sala de lo Contencioso-Administrativo sección tercera heeft bij beschikking van 21 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 29 juli 2003, in het geding tussen Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos en Administración del Estado; andere partij bij de procedure: G.M. Imo, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

- A) Moet artikel 3, sub a, juncto artikel 4, lid 1, van richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hogeronderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar ⁽¹⁾ worden afgesloten, aldus worden uitgelegd dat het de ontvangende lidstaat de mogelijkheid biedt van een beperkte erkenning van de beroepskwalificaties van een aanvrager die in het bezit is van het (in Italië uitgereikte) diploma van ingenieur waterbouw („ingegnere civile idraulico”), en dit beroep wenst uit te oefenen in een andere lidstaat waarvan de wettelijke regeling als gereguleerd beroep dat van ingenieur weg- en waterbouw („ingeniero de Caminos, Canales y Puertos”) erkent? Hierbij moet ervan worden uitgegaan dat laatstgenoemd beroep in de ontvangende lidstaat activiteiten omvat die niet altijd overeenkomen met het diploma van de aanvrager en dat de door hem aangetoonde opleiding geen vakgebieden omvat die wezenlijk verschillen van die welke in het algemeen voor het behalen van het diploma van ingenieur weg- en waterbouw in de ontvangende lidstaat vereist zijn.
- B) Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend is: strookt het met de artikelen 39 EG en 43 EG, dat het recht van de aanvragers die hun eigen beroep als zelfstandige of in loondienst wensen uit te oefenen in een andere lidstaat dan die waar zij de beroepskwalificatie hebben verworven, in dier voege wordt beperkt dat die ontvangende staat in zijn nationaal recht de beperkte erkenning van de beroepskwalificaties kan uitsluiten, indien die in beginsel met artikel 4 van richtlijn 89/48/EEG overeenkomende beslissing betekent, dat onevenredige bijkomende eisen voor de uitoefening van het eigen beroep worden gesteld?

Onder beperkte erkenning wordt in casu verstaan, dat de aanvrager wordt toegestaan zijn activiteit als ingenieur enkel uit te oefenen in de desbetreffende sector (waterbouw) van het algemenere beroep van ingenieur weg- en waterbouw, dat in de ontvangende staat gereguleerd is, zonder dat hem de bijkomende eisen van artikel 4, lid 1, sub b, van richtlijn 89/48/EEG worden gesteld.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

Verzoek van het High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division van 21 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen easycar (UK) Ltd en Office of Fair Trading

(Zaak C-336/03)

(2003/C 226/21)

Het High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division heeft bij beschikking van 21 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 30 juli 2003, in het geding tussen Easycar (UK) Ltd en Office of Fair Trading, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Omvat de term „overeenkomsten betreffende het verrichten van diensten voor vervoer” in artikel 3, lid 2, van richtlijn 97/7/EG ⁽¹⁾ betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten, autoverhuurovereenkomsten?

⁽¹⁾ Richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten — Verklaring van de Raad en van het Parlement ad artikel 6, lid 1 — Verklaring van de Commissie ad artikel 3, lid 1, eerste streepje (PB L 144 van 4.6.1997, blz. 19).

Beroep, op 1 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-339/03)

(2003/C 226/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 augustus 2003 beroep tegen Bondsrepubliek Duitsland ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J.-C. Schieferer en M. Van Beek, leden van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 1999/22/EG van de Raad van 29 maart 1999 betreffende het houden van wilde dieren in dierentuinen ⁽¹⁾ (met name de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die nodig zijn voor de volledige uitvoering van de richtlijn in de deelstaten, behalve de deelstaten Bremen, Hamburg, Hessen, Baden-Württemberg en Niedersachsen), of althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 9 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de uitvoering van de richtlijn is verstreken op 9 april 2002 zonder dat alle Duitse deelstaten de nodige bepalingen hebben vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 94, blz. 24.

Beroep, op 1 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-340/03)

(2003/C 226/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 augustus 2003 beroep ingesteld tegen Republiek Oostenrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. C. Schieferer en G. Valero Jordana, leden van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk de krachtens het Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door de volgende bepalingen van richtlijn 86/278/EEG van de Raad van 12 juni 1986 betreffende de bescherming van het milieu, in het bijzonder de bodem, bij het gebruik van zuiverings-slib in de landbouw ⁽¹⁾, niet volledig of correct om te zetten;
 - a) de definitie volgens artikel 2, sub a, van de richtlijn in de deelstaat Stiermarken (uitzonderingen voor kleine zuiveringsinstallaties),
 - b) artikel 6, sub b, betreffende de regelmatig aan de gebruikers te verstrekken, in bijlage II A bedoelde informatie in Karinthië,
 - c) artikel 9, juncto de bijlage nr. II A, II B en II C in Vorarlberg alsook juncto bijlage II C in Karinthië en Stiermarken,
 - d) de verplichting om een register bij te houden overeenkomstig artikel 10 in Karinthië (lid 1, sub a, met betrekking tot de in de richtlijn niet voorziene uitzondering voor kleine installaties), in Stiermarken (lid 1, sub b en c, met betrekking tot samenstelling en eigenschappen en behandelingsmethoden) en in Vorarlberg (lid 1, sub a, b en c, met betrekking tot hoeveelheden slib, de samenstelling en eigenschappen ervan, en behandelingsmethoden),
2. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Republiek Oostenrijk had richtlijn 86/278/EEG vóór haar toetreding tot de Europese Unie op 1 januari 1995 moeten uitvoeren.

Deze termijn is verstreken terwijl een aantal bepalingen van deze richtlijn in de deelstaten Karinthië, Stiermarken en Vorarlberg nog steeds niet volledig of correct zijn uitgevoerd.

⁽¹⁾ PB 1986, L 181, blz. 6.

Beroep, op 1 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-341/03)

(2003/C 226/24)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 augustus 2003 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur H. Michard.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- a) vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 98/49/EG van de Raad van 29 juni 1998 ⁽¹⁾ betreffende de bescherming van de rechten op aanvullend pensioen van werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en in ieder geval door die bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- b) de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Overeenkomstig artikel 249, derde alinea, EG zijn richtlijnen voor de lidstaten verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat, doch wordt aan de nationale instanties de bevoegdheid gelaten vorm en middelen te kiezen.
2. In het concrete geval bepaalt artikel 10, lid 1, van richtlijn 98/49/EG van de Raad van 29 juni 1998, dat de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vaststellen om uiterlijk 36 maanden na de inwerkingtreding aan deze richtlijn te voldoen. De richtlijn is in werking getreden op de dag van haar bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen (25 juli 1998), en moest derhalve uiterlijk op 27 januari 2001 in nationaal recht zijn omgezet. Overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de richtlijn moesten de lidstaten de Commissie uiterlijk op 25 januari 2002 van de genomen omzettingsmaatregelen op de hoogte brengen.

⁽¹⁾ PB L 209 van 25.7.1998, blz. 46.

Beroep, op 4 augustus 2003 ingesteld door Koninkrijk Spanje tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-342/03)

(2003/C 226/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 augustus 2003 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Koninkrijk Spanje, vertegenwoordigd door N. Díaz

Abad, Abogado del Estado, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Hof behage:

- nietig te verklaren verordening (EG) nr. 975/2003 ⁽¹⁾ van de Raad van 5 juni 2003 betreffende de opening en het beheer van een tariefcontingent voor de invoer van tonijnconserven, ingedeeld onder de GN-codes 16041411, 16041418 en 16042070;
- de verwerende instelling in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens het Koninkrijk Spanje maakt verordening nr. 975/2003 inbreuk op het gemeenschapsrecht om de volgende redenen:

- Schending van het beginsel van communautaire preferentie, omdat maatregelen zoals die welke in de bestreden verordening zijn vastgesteld, enkel dienstig zijn wanneer de communautaire productie onvoldoende is, wat niet is bewezen. In het bijzonder de Spaanse industrie van tonijnconserven ondervindt schade van de vaststelling van deze verordening.
- Mededingingsvervalsing op de markt: door het op de markt brengen van een product tegen voordeliger voorwaarden dan die welke in de algemene douaneregeling zijn vastgesteld, kunnen op die markt onevenwichtigheden met negatieve economische gevolgen ontstaan.
- Schending van de procedure, omdat de bestreden verordening niet is gebaseerd op een technische studie die de noodzaak ervan aantoont, en evenmin op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de communautaire productie van tonijnconserven tekortschiet.
- Schending van artikel 12 van de ACS-EG-overeenkomst, door de ACS-staten niet in kennis te stellen van de maatregel die hen treft.
- Schending van de preferentiële overeenkomsten met de ACS-staten en van het stelsel van algemene preferenties (SAP)-drugs, omdat het bij de bestreden verordening vastgestelde tariefcontingent de genoemde preferentiële overeenkomsten inhoudsloos zal maken, daar tonijnconserven die afkomstig zijn uit landen met ontwikkelde industrieën op de gemeenschappelijke markt concurreren met tonijnconserven die afkomstig zijn uit ACS-staten of uit het SAP-drugs.
- Schending van het vertrouwensbeginsel, omdat de verordening de investeringen van marktdeelnemers in ACS-staten en in het SAP-drugs nadelig zal beïnvloeden, rekening houdend met de voorwaarden voor de toegang tot de markt van de producten van oorsprong uit die landen.
- Schending van artikel 253 EG (gebrekkige motivering), omdat de bestreden verordening niet is gebaseerd op een

technische studie die de noodzaak van de vaststelling van de verordening aantoont.

- Machtsmisbruik, omdat het tariefcontingent willekeurig tussen de begunstigde landen is verdeeld.

⁽¹⁾ PB L 141 van 7.6.2003, blz. 1.

Beroep, op 4 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland

(Zaak C-344/03)

(2003/C 226/26)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 augustus 2003 beroep tegen Republiek Finland ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana en P. Aalto, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- 1) vast te stellen dat de Republiek Finland de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 79/409/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, zoals gewijzigd bij de Toetredingsakte van 1994, door de afwijkingen waarin artikel 9, lid 1, van de richtlijn voorziet, niet volgens de aldaar genoemde criteria toe te passen voorzover zij niet heeft aangetoond dat de in dat lid vermelde voorwaarden voor een afwijking, in het bijzonder de criteria „indien er geen andere bevredigende oplossing bestaat” en „kleine hoeveelheden”, waren vervuld voor de jacht in de lente op een aantal watervogels in continentaal Finland en de Ålandseilanden, met vogels van de soorten eidereend (*Somateria mollissima*), brilduiker (*Bucephala clangula*), middelste zaagbek (*Mergus serrator*), grote zaagbek (*Mergus merganser*), grote zeeëend (*Melanitta fusca*) en kuifeend (*Aythya fuligula*);
- 2) de Republiek Finland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie meent dat aan het in de richtlijn geformuleerde criterium „indien er geen andere bevredigende oplossing bestaat” niet is voldaan wanneer op dezelfde soort in de herfst kan worden gejaagd, zij het in geringere mate en uit het oogpunt van de jager in moeilijker omstandigheden of op andere jachtplaatsen. Volgens de Commissie moet concreet en specifiek en niet abstract en algemeen worden beoordeeld of „er geen andere bevredigende oplossing bestaat”. Bij die beoordeling moet rekening worden gehouden met de plaatselijke omstandigheden.

Volgens het krachtens artikel 16 van de richtlijn ingestelde ORNIS-comité zou „kleine hoeveelheden” betekenen minder dan 1 % van de jaarlijks vastgestelde sterfte van de betrokken populatie (gemiddelde) van de soorten waarop niet mag worden gejaagd, en ongeveer 1 % van de overeenkomstige hoeveelheid van de soorten waarop wel mag worden gejaagd, met dien verstande dat de inachtneming van artikel 9 de richtlijn in elk geval afhankelijk is van de inachtneming de andere bepalingen van dit artikel. De door Finland toegestane jacht in de lente overschrijdt vele malen de op basis van de aanbevelingen van het comité berekende hoeveelheid.

(¹) PB 1979, L 103, blz. 1.

Beroep, op 5 augustus 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-345/03)

(2003/C 226/27)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 augustus 2003 beroep tegen Koninkrijk België ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Konstantinidis en F. Simonetti als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 2000/53/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 september 2000 betreffende autowrakken (¹), of althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de uitvoering van de richtlijn is verstreken op 21 april 2002.

(¹) PB L 269, van 21.10.2000, blz. 34.

Doorhaling van zaak C-131/02 (¹)

(2003/C 226/28)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 12 juni 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-131/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk.

(¹) PB C 131 van 1.6.2002.

Doorhaling van zaak C-393/02 (¹)

(2003/C 226/29)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 18 juni 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-393/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Portugese Republiek.

(¹) PB C 323 van 21.12.2002.

Doorhaling van zaak C-407/02 (¹)

(2003/C 226/30)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 25 juni 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-407/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek.

(¹) PB C 19 van 25.1.2003.

Doorhaling van zaak C-10/03 (¹)

(2003/C 226/31)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 26 juni 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-10/03: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland.

(¹) PB C 44 van 22.2.2003.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 17 juni 2003

in zaak T-385/00, Jean-Paul Seiller tegen Europese Investeringsbank ⁽¹⁾*(Europese Investeringsbank — Personeel — Ontvankelijkheid — Duidelijkheid van verzoekschrift — Bevestigend besluit — Tardiviteit van beroep — Voorafgaande verzoeningsprocedure — Pensioenrecht — Luxemburgs recht — Dading — Bedrog — Verjaring)*

(2003/C 226/32)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-385/00, Jean-Paul Seiller, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door D. Chouamier en L. Thielen, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Europese Investeringsbank (gemachtigden: E. Uhlmann, C. Gómez de la Cruz en P. Mousel), betreffende een vordering tot betaling van het bedrag van 4779652 Luxemburgse frank, vermeerderd met interest, dat verzoeker uit hoofde van zijn pensioenrechten verschuldigd zou zijn, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: R. García-Valdecasas, kamerpresident, P. Lindh en J. D. Cooke, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 17 juni 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verstaat dat verzoeker zijn eigen kosten en de kosten van EIB zal dragen.

⁽¹⁾ PB C 61, van 24 februari 2001.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 8 juli 2003

in zaak T-132/01, Euroalliages en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾*(Dumping — Besluit tot beëindiging van nieuw onderzoek van maatregelen die komen te vervallen — Communautair belang — Beroep tot nietigverklaring)*

(2003/C 226/33)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-132/01, Euroalliages, gevestigd te Brussel (België), Péchiney électrometallurgie, gevestigd te Courbevoie

(Frankrijk), Vargön Alloys AB, gevestigd te Vargön (Zweden), Ferroatlántica SL, gevestigd te Madrid (Spanje), vertegenwoordigd door D. Voillemot en O. Prost, advocaten, ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigde: L. Fraguas Gadea), tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: V. Kreuzschitz, S. Meany en A. P. Bentley), ondersteund door TNC Kazchrome, gevestigd te Alma-Ata (Kazachstan) en door Alloy 2000 SA, gevestigd te Strassen (Luxemburg), vertegenwoordigd door J. Flynn, J. Magnin en S. Mills, betreffende een beroep tot nietigverklaring van besluit 2001/230/EG van de Commissie van 21 februari 2001 tot beëindiging van de antidumpingprocedure met betrekking tot de invoer van ferrosilicium uit Brazilië, de Volksrepubliek China, Kazachstan, Rusland, Oekraïne en Venezuela (PB L 84, blz. 36) voorzover het betrekking heeft op de invoer uit de Volksrepubliek China, Rusland, Oekraïne en Kazachstan, heeft het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: N. J. Forwood, kamerpresident, J. Pirrung, P. Mengozzi, A. W. H. Meij en M. Vilaras, rechters; griffier: J. Palacio González, hoofdadministrateur, op 8 juli 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verstaat dat verzoeksters hun eigen kosten zullen dragen alsmede, hoofdelijk, de kosten die de Commissie en interveniënten TNC Kazchrome en Alloy 2000 zijn opgekomen, daaronder begrepen de kosten die op de procedure in kort geding zijn gevallen.
- 3) Verstaat dat het Koninkrijk Spanje, interveniënt, zijn eigen kosten zal dragen.

⁽¹⁾ PB C 227, van 11 augustus 2001.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 17 juli 2003

in zaak T-81/02, Margot Wagemann-Reuter tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾*(Openbare dienst — Verlof om redenen van persoonlijke aard — Vacature — Revalorisatie van ambt — Herplaatsing)*

(2003/C 226/34)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-81/02, Margot Wagemann-Reuter, ambtenaar van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door M.-A. Lucas, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: aanvankelijke J.-M. Stenier, P. Giusta en B. Schäfer, en vervolgens J.-M. Stenier,

M. Bavendam en I. Riagáin), betreffende een beroep strekkende tot, enerzijds, nietigverklaring van het stilzwijgend genomen besluit van de Rekenkamer tot afwijzing van het door verzoekster op 22 januari 2001 ingediende verzoek tot herplaatsing na afloop van een verlof om redenen van persoonlijke aard, en van het besluit van de Rekenkamer van 12 december 2001 tot afwijzing van verzoeksters klacht van 14 augustus 2001, en anderzijds vergoeding van de materiële en morele schade die verzoekster zou hebben geleden, heeft het Gerecht (R. García-Valdecasas, alleensprekend rechter); griffier; J. Plingers, administrateur, op 17 juli 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verwerpt het beroep.*
- 2) *Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB C 131, van 1 juni 2002.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 25 juni 2003

in zaak T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Beroep tot nietigverklaring — Besluit tot sluiting van onderzoekscontract — Termijn — Niet-ontvankelijkheid)

(2003/C 226/35)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT), gevestigd te Pathumthani (Thailand), vertegenwoordigd door H. Teissier du Cros, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: P.-J. Kuijper en B. Schöfer), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 4 juli 2000 tot sluiting van een onderzoekscontract met het Center for Energy-Environment Research and Development in het kader van het programma „Asia-Invest”, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt, R. García-Valdecasas, kamerpresident, P. Lindh en J. D. Cooke, rechters; griffier: H. Jung, op 25 juni 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.*
- 2) *Verzoeker zal zijn eigen kosten alsmede die van de Commissie dragen.*

(¹) PB C 289 van 23.11.2002.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 15 mei 2003

in zaak T-47/03 R, Jose Maria Sison tegen Raad van de Europese Unie

(Kort geding — Beperkende maatregelen ter bestrijding van terrorisme — Bevriezing van tegoeden — Intrekking van sociale steun — Gedeeltelijke niet-ontvankelijkheid van vorderingen — Spoedeisendheid — Geen)

(2003/C 226/36)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-47/03 R, Jose Maria Sison, woonachtig te Utrecht (Nederland), vertegenwoordigd door J. Fermon, A. Comte, H.E. Schultz, D. Gurses, T. Olsson en J. Lamchek, advocaten, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: M. Vitsentzatos en M. Bishop), betreffende een vordering, in de eerste plaats, tot opschorting van de tenuitvoerlegging van besluit 2002/974/EG tot uitvoering van artikel 2, lid 3, van verordening (EG) nr. 2580/2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme, en tot intrekking van besluit 2002/848/EG (PB 2002, L 337, blz. 85), voorzover dit verzoekers naam vermeldt, in de tweede plaats, om de Raad te gelasten verzoeker niet te vermelden in enig nieuw besluit tot uitvoering van artikel 2, lid 3, van verordening (EG) nr. 2580/2001 en, in de derde plaats, om de Raad te gelasten elke lidstaat ervan op de hoogte te stellen dat de jegens verzoeker getroffen beperkende maatregelen elke rechtsgrondslag ontberen, heeft de President van het Gerecht op 15 mei 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *De vordering in kort geding wordt afgewezen.*
- 2) *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 16 mei 2003

in zaak T-140/03, Forum 187 ASBL tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Onbevoegdverklaring)

(2003/C 226/37)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-140/03, Forum 187 ASBL, gevestigd te Brussel (België), vertegenwoordigd door A. Sutton en J. Killick, barristers, tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: V. Di Bucci, R. Lyal en G. Rozet), betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking C(2003) 465 def. van 17 februari 2003 betreffende de Belgische steunregeling voor in België gevestigde coördinatiecentra, heeft het Gerecht (Eerste kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, J. Azizi, M. Jaeger, H. Legal en M. E. Martins Ribeiro, rechters; griffier: H. Jung, op 16 mei 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het Gerecht verklaart zich in zaak T-140/03, Forum 187/Commissie, onbevoegd opdat het Hof een beslissing geeft over het verzoek tot nietigverklaring.
- 2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

(¹) PB C 158 van 5.7.2003.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 3 juli 2003

in zaak T-249/03 R, Y tegen Commissie van de Europese
Gemeenschappen

*(Procedure in kort geding — Ambtenaar — Artikel 105,
lid 2, van Reglement voor procesvoering)*

(2003/C 226/38)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-249/03 R, Y, ambtenaar van de Commissie van
de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door

S. Papanikolaou, advocaat, tegen Commissie van de Europese
Gemeenschappen, betreffende een verzoek tot opschorting van
de tenuitvoerlegging van het besluit van de Commissie van
18 juni 2003 waarbij de tewerkstelling van verzoeker bij de
delegatie van deze instelling te Nairobi (Kenia) per 15 juli
2003 is beëindigd, heeft de president van het Gerecht op
3 juli 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum
luidt als volgt:

- 1) De tenuitvoerlegging van het besluit van de Commissie van
18 juni 2003 waarbij de tewerkstelling van verzoeker bij de
delegatie van deze instelling te Nairobi (Kenia) per 15 juli 2003
is beëindigd, wordt opgeschort tot op het ogenblik waarop deze
procedure in kort geding zal zijn beëindigd.
- 2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Doorhaling van zaak T-78/03 (¹)

(2003/C 226/39)

(Procestaal: Frans)

De president van de Vijfde kamer van het Gerecht van
eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij
beschikking van 26 juni 2003 de doorhaling in het register
gelast van zaak T-78/03: Haladjian Frères tegen Commissie van
de Europese Gemeenschappen.

(¹) PB C 112 van 10.5.2003.

III

(Bekendmakingen)

(2003/C 226/40)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

PB C 213 van 6.9.2003

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 200 van 23.8.2003

PB C 184 van 2.8.2003

PB C 171 van 19.7.2003

PB C 158 van 5.7.2003

PB C 146 van 21.6.2003

PB C 135 van 7.6.2003

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
